

20 maja

**wspomnienie dobrowolne św. Bernardyna ze Sieny,
kapłana i zakonnika**

- patrona chorych na gardło, płuca, piersi i krwawiących,
cierpiących na czkawkę, uzależnionych od hazardu**

Bernardyn degli Albizzeschi urodził się 8 września 1380 roku w Massa Marittima, w szlacheckiej rodzinie. Jego ojciec pełnił funkcję gubernatora miasta. Gdy św. Bernardyn miał trzy lata zmarła mu matka, trzy lata później ojciec, jego wychowaniem zajęło się pobożne stryjostwo. Przy szkole parafialnej ukończył szkołę podstawową. Studiował prawo kanoniczne i teologię w Sienie w latach 1396-99.

Po uzyskaniu licencjatu z prawa kanonicznego wstąpił do "*Konfraterni Najświętszej Maryi*". Celem stowarzyszenia było dążenie do doskonałości wewnętrznej oraz posługiwanie chorym w czasie zarazy. Podczas epidemii dżumy, jaka spadła na Sienę, razem z dwunastoma przyjaciółmi pracował w szpitalu *Santa Maria della Scala*, bez wytchnienia przez cztery miesiące. Zaraził się chorobą i tylko cudem z niej wyszedł. Później opiekował się swoją dziewięćdziesięcioletnią stryjenką Bartolomeą, która straciła wzrok i została przykuta przez chorobę do łóżka.

W 1402 roku wstąpił do zakonu franciszkanów w Sienie, rozdając wcześniej cały swój majątek. Rok później złożył śluby zakonne, a w

następnym roku otrzymał święcenia kapłańskie. Przełożeni skierowali go do małego klasztoru w Capiola, nieopodal Sieny, gdzie spędził dwanaście lat. Po tym czasie został przeniesiony do klasztoru w Fiesole. Korzystając z wolnego czasu studiował Pismo Święte i Ojców Kościoła oraz dzieła teologiczne, zwłaszcza św. Bonawentury. Równocześnie dał się poznać jako dobry kaznodzieja, więc zapraszano go z kazaniem do okolicznych kościołów.

W 1406 roku w Aleksandrii w Piemoncie spotkał św. Wincentego Ferreriusza, który zapowiedział swój powrót do Francji i Hiszpanii i przepowiadając, że św. Bernardyn zastąpi go w głoszeniu Ewangelii na ziemi włoskiej. Prawie dwanaście lat minęło, zanim spełniła się jego przepowiednia.

W 1417 roku został mianowany kaznodzieją na całą Italię, pierwsze swoje kazanie jako misjonarz wygłosił w tym samym roku, 8 września w Mediolanie. Przemierzał cały kraj, zazwyczaj pieszo, nawołując do pokuty i zmiany życia, głosząc kilka kazań po trzy godziny dziennie.

Żył szczególne nabożeństwo dla Imienia Jezus. Głoszenie kazań zawsze zaczynał od wypowiedzenia Go. Imię Jezus miał wypisane na tabliczce, którą często unosił w górę w czasie kazań. Dwanaście promieni symbolizowało dwunastu Apostołów i dwanaście artykułów *Credo*, a osiem mniejszych - błogosławieństwa ewangeliczne. Św. Bernardyn często też w kazaniach nawoływał do zwiększenia nabożeństwa do św. Józefa, rozpowszechniając jego kult.

Oszczerstwa i pomawianie o herezję doprowadziły do procesu przed papieżem Marcinem V, w czerwcu 1427 roku, obrońcą św. Bernardyna był jego uczeń, św. Jan Kapistran. Zarzuty okazały się bezpodstawne, a dowody niewinności Świętego tak bezsporne, że ujęty jego pobożnością i pokorą Ojciec Święty poprosił o wygłoszenie misji w Rzymie. Od 1430 roku pisał dzieła teologiczne, dotyczące głównie doktryny i moralności katolickiej, a także traktaty o Matce Bożej. Założył szkoły teologiczne w Perugii i Monteripido. Jego uczniem był św. Jakub z Marchii.

W 1435 roku papież zaproponował św. Bernardynowi objęcie godności biskupiej w Urbino, Ferrarze i Sienie, ale ten za każdym razem pokornie odmawiał, mówiąc że cała Italia to jego diecezja. W latach 1438-42 pełnił funkcję wikariusza generalnego zakonu. Dokonał głębokiej reformy zakonu franciszkańskiego, dając początek gałęzi Zakonu Braci Mniejszych Regularnej Obserwancji, nazywanych obserwantami (*Ordo Fratrum Minorum Regularis Observantiae*,

OFMRegObs). Kładł bardzo duży nacisk na nauczanie teologii i prawa kanonicznego jako części regularnego programu nauczania. W 1439 roku brał udział w soborze we Florencji, gdzie działał na rzecz zjednoczenia greckiego kościoła ortodoksyjnego z Kościołem Katolickim. Mimo, że mocno podupadł na zdrowiu nie przestawał głosić kazań. Swoje ostatnie misje rozpoczął w Massa Marittima, przez Neapol aż dotarł do Abruzji.

Zmarł 20 maja 1444 roku w wiosce San Silvestro. Jego ciało przeniesiono do Aquilii (*L'Aquila*), gdzie spoczywa do dzisiaj.

Został kanonizowany 24 maja 1450 roku przez papieża Mikołaja V, w uroczystość Zesłania Ducha Świętego, wobec niezliczonych tłumów wiernych przybyłych na jubileusz powszechny, po zakończeniu schizmy bazylejskiej i papieskiej.

Pisma św. Bernardyna po raz pierwszy zebrano i opublikowano w 1501 roku w Lyonie przez franciszkanina Jana de La Haye.

W ikonografii św. Bernard ze Sieny jest Przedstawiany w obserwanckim habicie franciszkańskim, często w towarzystwie innych świętych franciszkańskich. Jego atrybutem jest: krzyż, kolorowy chrystogram IHS z dwunastoma promieniami, gołębica, katedra, księga.

Cytat:

„Pan Bóg dał nam dwoje uszu i jeden język, bo powinniśmy więcej słuchać niż mówić.”.

Modlitwy:

Boże, Ty dałeś świętemu Bernardynowi, prezbiterowi, ogromną miłość imienia Jezus, przez jego zasługi i orędownictwo zapal w nas ogień miłości ku Tobie. Przez naszego Pana.

Ucz, Bernardynie, w życia codzienności Imię Jezusa wielbić nieustannie, Aby, gdy przyjdzie kres naszego życia, Ufnie Je nasze wymówiły wargi.

Dziś zjednoczonym w modlitwie udziel łaskawie Twych darów;
Niech nam Bernardyn wyjedna łaskę otwarcia na Ciebie.

Głośmy z radością chwałę świętego, który ukochał Imię Jezusa;
Wraz z Bernardynem wdzięczność okażmy za dzieło Boga w nim dokonane.

O święty Bernardynie, obrońco nasz i Orędowniku, uproś nam łaskę prawdziwej pokuty. Niech sercom naszym skruszonym i upokorzonym wróci doskonała czystość: czystość w myśli, w mowie i w uczynku, czystość w obyczaju. Niech duchem Bożym odnowione oblicze ziemi naszej czystością zakwitnie, żebyśmy wszyscy podobali się Bogu i żeby Bóg dusze nasze zbawił. Przez Pana naszego Jezusa Chrystusa, miłośnika czystości. Amen.